

[Ole Bjørn Kraft.]

sede på og gjorde arbejdet roligt, kom man ikke i den situation, som jeg var i: at jeg skulle beklage min egen disposition. Det var ikke nogen videre fin bemærkning af forsvarsministeren. Forholdet var jo det, at jeg slet ikke har beklaget, at jeg foretog dette forsøg med hensyn til hilsepligten — thi det var jo det, ministeren tænkte på —, men jeg har, dengang jeg gennemførte det, udtrykkeligt understreget, at det var en midlertidig ordning, at det var en prøveordning, og hensigten har hele tiden været, at når den havde virket en tid, skulle man høre de sagkyndiges udtalelse om følgerne af den, om den skulle fortsættes, eller om den havde haft en skadelig virkning på disciplinen. Nu er tiden gået, og derfor har jeg sagt til ministeren, at han kunne handle frit, han skulle ikke føle sig generet af, at det var en konservativ minister, der havde indført denne foranstaltning. Men der var ikke tale om hastværksarbejde i den forbindelse.

Man kan i sandhed sige, at ministeren ikke har forhaslet sig med hensyn til hjemmeværnet. Der gik 2½ måned, inden ministeren udnævnte de to ledere, hvad der var en forudsætning for, at arbejdet kunne skride frem, og jeg må sige, ministerens udnævnelse ikke var nogen overraskelse; jeg tror, ministeren udnævnte de to mænd, som man fra første dag havde ventet ville blive udnævnt. Jeg tror, det har sinket arbejdet noget, men jeg vil gerne give ministeren den indrømmelse, at jeg synes, at i den senere tid skrider det frem, og at der naturligvis ved en helt ny ordning som den, der her er tale om, er betydelige vanskeligheder at overvinde, og man må veje tingene omhyggeligt mod hinanden. Jeg håber, at de civile udvalg, som nu bliver nedsat, vil få en sådan sammensætning, at de giver virkelig udtryk for opfattelserne i befolkningen og ikke ensidigt for det ene eller det andet synspunkt.

Til slut vil jeg gerne takke forsvarsministeren for hans tilsagn om, at arbejdet med hensyn til den nye forsvarsordning nu vil blive gennemført i sommer.

Jeg har to enkelte bemærkninger til kommunisternes ordfører. Jeg fremsatte forleden dag en protest imod, at kommunisternes ordfører havde sagt, at jeg havde fremsat forslag om, at kommunisterne skulle forbydes. Jeg har aldrig fremsat et sådant forslag. Det ærede medlem sagde, at han ville vende tilbage til det ved denne lejlighed. Jeg venter endnu på et bevis for, at den påstand, det ærede medlem fremsatte,

havde noget med virkeligheden at gøre. Jeg ved, at den ikke har noget med virkeligheden at gøre, men det kan jo være, at der foreligger et eller andet referat; det ærede medlem henviste til, at han havde et sådant referat, han er ikke fremkommet med det endnu.

Jeg vil gerne sige til det ærede medlem, som meget stærkt — og det kan jeg forstå, for det var en meget ubehagelig sag — gik imod den artikel, som har stået i „Nationaltidende“ vedrørende kommunisternes arbejde, at jeg tror ikke, der er nogen i dette land, der på forhånd er indstillet på at tro, hvad det ærede medlem siger på disse områder. Selvom man ikke havde spor kendskab til de forhold, der ligger bag „Nationaltidende“s angreb på kommunisternes forskellige måder at arbejde på, ved vi jo fra udlandet, hvordan kommunisterne arbejder; vi har erfaringerne fra den store spionproces i Canada, vi så, hvordan det kommunistiske kup i Tjekkoslovakiet blev gennemført, vi har fra en hel række andre lande både udtalelser og kendsgerninger fra kommunistiske partier, der viser, at det, som man her har påstået, ikke adskiller sig meget fra det, man har set i andre lande. Men det ærede medlem har jo en udvej til at få bekræftet, at hans synspunkt er rigtigt og „Nationaltidende“s forkert, en udvej, som også er blevet åbnet ham gennem „Nationaltidende“s egen artikel i dag, nemlig at anlægge sag mod „Nationaltidende“. Han har jo injurieret „Nationaltidende“s redaktør i går her i tinget. Der er alt muligt grundlag, når man stiller sig overfor sagen, således som man gør, for ved et sagsanlæg at søge at rense sig for de beskyldninger, som her er blevet fremsat.

Må jeg tilsidst sige et par ord om den politiske situation, som hersker nu ved den afsluttende debat om tillægsbevillingslovsforslaget.

Jeg vil gerne sige, at den højtærede statsministers tale og tone var mig en skuffelse. Vi er sikkert alle mere eller mindre overarbejdede, vi har alle været igennem en meget hård arbejdsperiode, og det kan måske forklare, at tonen undertiden bliver en anden, end jeg synes det er rigtigt og rimeligt. Der foreligger en ny situation, derom kan ingen være i tvivl. Vi har en mindretalsregering. Jeg tror, at ligeså vel som det er oppositionens pligt at søge det arbejde, som nødvendigvis skal udføres, udført på rigtig og rimelig vis, er det regeringens pligt, når den befinder sig i den situation, som den høje regering befinder sig i, ikke at anspænde situationen mere, end det er absolut nødvendigt. Det problem, vi